

Шмит излезе от колата и тръгна към портала на интерната. Вчера вечерта му се обади директорката. Тя издирваше Иван и се надяваше, че Дмитрий знае нещо за изчезването на момчето. Днес сутринта Шмит сам се обади в интерната. До този момент момчето го нямаше. Съобщиха на Дмитрий, че полицията прави разследване в интерната и няма да е лошо той да дойде и да даде някакви показания.

Портиерът на интерната, който познаваше Шмит от предишните му посещения, излезе иззад стъклената преграда на будката и поздрави посетителя. Вече знаеше за случилото се и затова се държеше с него подчертано любезно и внимателно, както изискваше ситуацията.

- Да, сър! Слушам ви, сър! – угодничеше мъжът на средна възраст с пищни мустаци, който приличаше на портиер в ресторант, още преди Шмит да е задал въпроса си.

- Вие ли бяхте дежурен в интерната вчера? – попита Дмитрий и спря до портала.

- Не, сър – преви се портиерът в сервилна поза. – Вчера на смяна беше Бриан. Да му предам ли нещо?

- Бих искал да си поговоря с него – отвърна Шмит. – Къде мога да го намеря?

Портиерът каза адреса на Бриан, Шмит благодари на мъжа и влезе на територията на интерната.

Мисис Уинстън посрещна Шмит с трагичен израз на лицето, а в отговор на поздрава му поклати тъжно глава.

- Добър ден, сър, моля, седнете – а когато Шмит се настани на стола, започна да се оправдава: - О, това е много тъжен случай, сър, и той слага петно върху репутацията на нашето учебно заведение. Ще направим всичко, което е по силите ни, за да открием момчето. Но вие също трябва да ни помогнете в издирването. Кажете, Иван споменавал ли е, че се кани да замине с някого?

- Не – изненада се Шмит. – Какво имате предвид?

- Знаете ли, сър – поколеба се директорката, прехвърляйки наум дали си струва да посвещава Дмитрий във всички обстоятелства по случая. Реши, че след като той е близък познат на родителите на момчето, значи си струва да го направи, и продължи: - Вчера сутринта в училището дойде мъж на около трийсет и пет години. Представи се за познат на бащата на момчето и се видя с Иван. А в пет часа вечерта Белов е излязъл от интерната и повече не се върна. Ние свързваме изчезването на Иван с появата на този мъж в училището.

- Как се казваше той?

- Едлин. Леонид Едлин. Твърдеше, че е англичанин, но акцентът му подсказваше, че е чужденец. Стори ми се, че е руснак.

- Проверихте ли документите му?

На лицето на мисис Уинстън се появи виновна усмивка.

- Уви, не, сър. Това е мой пропуск. Занапред ще проверяваме документите на всички посетители.

“Видяла е, че онзи тип е подозрителен, но въпреки това му е позволила да се срещне с момчето” – възмути се наум Шмит, но не изказа претенциите си на глас. Каква полза имаше от това, все едно, нищо не можеше да поправи.

- Как изглеждаше той? – зададе поредния си въпрос Дмитрий и, за да оправдае изключителния си интерес към подозрителната личност, заяви: - Познавам добре кръгът познати на родителите на Иван. Може би вашето описание ще съвпадне с някого от тях.

Мисис Уинстън кимна с разбиране.

- Беше нисък и набит. Имаше къс прав нос и моряшка брадичка.

Видът му будеше доверие, беше облечен сносно. Не видях очите му, защото носеше с очила. Носеше костюм и жилетка от “Диор”, бяла риза и вратовръзка.

Шмит помисли няколко секунди, прехвърляйки наум на кого от обкръжението на Саша или Олга може да съответства това описание, но не откри подходяща кандидатура.

- Не, за съжаление, не се сещам – рече той. – Кажете, моля ви, Иван взел ли е със себе си някакви вещи.

- Само цигулката.

Шмит се вторачи в известна само на него точка в пространството, докато обмисляше нещо, и промълви сякаш на себе си:

- За Иван целият смисъл на живота е в цигулката. Щом я е взел със себе си, значи няма намерение да се връща в интерната. – Дмитрий

погледна директорката. – Трябва да тръгвам, мисис Уинстън. Ще поддържаме връзка помежду си за развоя на събитията.

- Един момент, сър! – Директорката взе една визитка от бюрото и я подаде на Дмитрий. – Полицаяте не ви дочакаха. Помолиха да се отбиете в участъка. Адресът, на който трябва да отидете, и името на инспектора са на визитната картичка.

Шмит взе простичко оформения картонен правоъгълник, сложи го в джоба си и стана.

- Всичко хубаво, мисис Уинстън.

Щом излезе от интерната, Шмит тръгна да търси Бриан. Той живееше през една улица от интерната в малка частна къща. Когато се отзова на повикването от двора, белокосият мъж на около шейсет години разпозна човека, който често идваше при един от питомниците на интерната, и го покани да влезе въщи, но Шмит отклони предложението с оправданието, че няма време.

Той помоли портиера да му отговори на няколко въпроса, свързани с изчезването на Иван. Портиерът се съгласи. Разговорът помежду им беше кратък, но не успя да добави нищо ново към онова, което мисис Уинстън вече му бе казала. Освен едно – че Леонид Едлин пристигнал с черна лимузина, а в пет часа вечерта, когато излязло с цигулката от интерната, момчето тръгнало към дъното на градината.

Шмит благодари на портиера за информацията и се сбогува с него.

Заобиколи интерната с колата си, навлезе в гората, която приличаше повече на парк, и я разгледа. Оказа се малка, с обрасли, на места непроходими, алеи. Тесен изоставен път я разделяше на две части. Когато е излязъл от интерната, Иван явно се бе отправил насам. Шмит стигна до края на гората и излезе на асфалтираното шосе. На отсрещната му страна имаше кафене и няколко магазина. Шмит остави колата край шосето, обиколи заведенията и разпита служителите им дали са виждали в неделя вечерта черна лимузина с брадат шофьор зад волана и момченце на десетина години до него. Скъпата кола, хубавите дрехи и представителния вид на Шмит предизвикаха неволно уважение у хората. Те се отнесоха добре към него, ала никой не можа да му помогне за издирването на Иван. Шмит мина още веднъж по шосето, първо - в едната посока, а после – в другата, разпитвайки хората на местата, където предполагаше, че биха могли да спрат Леонид Едлин и Иван, но на всички въпроси, които зададе, получаваше едносрични отговори:

- Не, сър. Извинете, сър. Не сме видели, сър.

И все пак на Шмит му провървя. Датчикът, който отчиташе горивото, показва, че бензинът свършва и Дмитрий зави към първата срещната бензиностанция, боядисана в синьо и бяло.

Нисичкото червенокосо момче напълни резервоара на Шмит с гориво и избърса стъклата на автомобила му. Докато му даваше бакшиш,

Дмитрий се поинтересува, без да се надява кой знае колко на положителен отговор:

- Ей, момче, да си ли виждал брадат мъж с черна лимузина вчера в шест часа вечерта? С него е имало и едно момче.

И Шмит страшно се изненада, когато момчето смръщи късото си луничаво носле, почеса се между веждите и изведнъж отвърна:

- Видях ги, сър. Те заредиха при мен. А момченцето седеше на предната седалка. Беше едно такова слабичко. И държеше цигулка на коленете си.

- Точно така! – потвърди зарадвано Шмит. – То има цигулка. Случайно не чу ли какво си говорят?

Момчето поклати отрицателно глава.

- Не, сър, не съм се заслушвал. – То отново се почеса между веждите и рече: - Всъщност... говореха си, че ще напускат Англия. Май се канеха да заминат със самолет.

Шмит постоя няколко секунди, осмисляйки информацията, а сетне попита в каква посока са тръгнали.

- Натам! – посочи момчето към Лондон. – Повече нищо не мога да ви кажа.

Шмит даде още пари на момчето и потегли от бензиностанцията. Нямахме смисъл да продължава да се мотае по пътищата и да търси наслуки. Шмит си изясни най-важното – Иван наистина беше отвлечен от брадат мъж, който се бе назвал като Леонид Едлин.